

عنوان مقاله:

بازشناسی بناهای مسکونی ایران، نمونه ی موردی: خانه کلبادی ساری

محل انتشار:

ششمین کنفرانس بین المللی پژوهش در علوم و مهندسی و سومین کنگره بین المللی عمران، معماری و شهرسازی آسیا (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسندگان:

سمیه نوروزی گله کلائی - عضو هیات علمی، گروه ساختمان و معماری، دانشگاه فنی و حرفه ای، تهران، ایران

آذر فلاحی درگاهلو - مدرس گروه هنر، دانشگاه فنی و حرفه ای، تهران، ایران

خلاصه مقاله:

هنر و معماری ایرانی همواره در طی تاریخ، متأثر از یک تمدن چند هزار ساله، به صورت پیوسته دستخوش تحول شده و هر بار نتایج این تحولات خود را در قالب آثار ارزشمندی نشان داده است. نقاط عطف این تحولات و چگونگی به وقوع پیوستن آن درس های فراوانی برای آموختن دارد. اما در دوره معاصر به این زنجیره ی به هم پیوسته صدمات بسیار جدی وارد شده است؛ به گونه ای که امروزه نمی توان از معماری ایرانی به عنوان یک محصول با مختصاتی که از درونیات شناخته شده ی آن نشات می گیرد یاد نمود. معماری ایرانی تحت تأثیر معماری غربی به گونه ای دچار استحاله شده که صورت امروزی آن، همان معماری مدرن غربی شده است. در گذشته گرایش های انسان گرایانه با تأکید بر فرهنگ و تعاملات اجتماعی در فضای شهری به ما امکان انتقال اطلاعاتی را می دادند که دیگر وجود ندارند. برای بازگشت به این ارتباط می بایست ابتدا اهمیت معنای محیط در نحوه ی زندگی انسانها را دریافت و بعد در دستیابی به محیط با معنی بیشتر تلاش کرد. یکی از بهترین مکان هایی که حامل این ویژگی ها باشد، خانه های موجود در بافت های سنتی است. در این مقاله تلاش شده است تا با بررسی خانه کلبادی از بناهای مسکونی قدیمی ساری به عنوان نمونه موردی به اهمیت محیط و ارتباط آن با آداب و سنتها، اعتقادات، روشهای زندگی، نیازهای روحی و روانی اجتماعی و فردی مردم به عنوان عوامل شکل گیری فضا پرداخته شود. نتایج نشان می دهند که در چنین خانه هایی فضا از وجود یک زیست بوم که در تطابق کامل با محیط است حکایت می کند. هم محیط جغرافیایی و هم محیط روانشناختی در پیوندی ناگسستنی با هم مکانی برای زیستن را فراهم نموده است.

کلمات کلیدی:

طراحی محیط، فرهنگ، تعاملات اجتماعی، خانه کلبادی، ساری

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1408035>

